

Den nysnævnte Lov af 30. Juni 1922 om Tillæg til Sparekasseloven af 1919 skulde ifølge en Forskrift i § 8 forelægges Rigsdagen til Revision inden Udgangen af Aaret 1925, men Revisionsfristen blev ved en Lov af 23. December 1925 forlænget til den 1. Januar 1932. Bestemmelserne i 1922-Lovens §§ 1—4 og 6 blev givet af Hensyn til den da ønskede Adskillelse mellem de sønderjydske Sparekassers Krone-Indskud og Mark-Indskud. Denne Deling tabte imidlertid ved Markværdiens Sammenbrud fuldstændig sin Interesse, og der findes nu ikke nogen Sparekasse, i hvilken der er Mark-Afdeling.

Hvad derimod Bestemmelserne i § 5, om de kommunale Sparekasser, angaar, havde Handelsministeriet fra de 6 kommunale Kasser modtaget et Andragende om, at de indtil videre maatte forblive bestaaende paa det nuværende Grundlag, og da Ministeriet under den forhaandenværende vanskelige økonomiske Situation maatte finde Tidspunktet uegnet til en Ændring i den hidtidige Ordning af Kassernes Sikkerhedsforhold, gik Ministeriets Forslag, der var tiltraadt af Indenrigsministeriet og de paagældende Amter, ud paa at aabne de kommunale Sparekasser Adgang til at fortsætte paa det nuværende Grundlag i 10 Aar endnu. Hovedbestemmelsen i Lovforslagets § 1 var affattet i Overensstemmelse med 1922-Lovens § 5, idet blot en Dispensationstilføjelse m. H. t. Grænsen for Udlaan til Garantikommunen var udeladt som betydningsløs.

I *Landstingets* Udvalgs Betænkning meddeles først en Række Oplysninger om Sparekassevirksomheden i de sønderjydske Landsdele i Tiden efter Genforeningen. Det fremgaar heraf, at der i Landsdelene er i alt 40 Sparekasser, hvoraf de 34 eksisterer paa de almindelige Bestemmelser i Sparekasseloven af 4. Oktober 1919, medens kun 6 er kommunalt garanterede. Efter at have fremhævet Forskriften i 1922-Lovens § 5 om, at de kommunalt garanterede Sparekasser indenfor et Tidsrum af 10 Aar, *for saa vidt de ønskede at fortsætte deres Virksomhed*, skulde have bragt deres Bestyrelses- og Garantiforhold i Overensstemmelse med Sparekasselovens §§ 5 og 7, og tilføjet, at disse 10 Aar maatte anses for en tilstrækkelig lang Frist til at afvikle de særlige Forhold, udtaler et *Flertal* (Venstre og Konservative): »Naar der nu kræves en yderligere Forlængelse af Fristen for de 6 Sparekassers Vedkommende, uden at der hidtil fra Kassernes Side er gjort noget for at efterkomme Bestemmelserne i § 5 i Loven af 30. Juni 1922, maa et saadant Krav anses som et Forsøg paa fremtidig at opretholde den Form for Sparekassedrift, som disse 6 Sparekasser nu er inde under.« Dette maa Flertallets Medlemmer modsætte sig, »idet de principielt er Modstandere af offentlig Drift af Sparekassevirksomhed og ikke ser nogen Grund til